ЗА МИР

ХАЙ ЖИВУТЬ 34 РОКОВИНИ ЖОВТНЯ!

МИР

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ПОЧЕСНИЙ ДЕМОНСТРАНТ

П е Р е Ц Ь

№ 20. КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

Павло ГЛАЗОВИЙ

ТРИДЦЯТЬ ЧОТИРИ роки

Наші могутні, смілі
Мирно лунають кроки,—
Йдем до ясної цілі
Тридцять чотири роки.

Наші кипучі сили,
Наче гірські потоки,—
Сили бо ми ростили
Тридцять чотири роки.

Скільки наш ворог має
З того біди й мороки,
Що ми цвітемо, зростаєм
Тридцять чотири роки!

Смерть нам пророчили всує
Вражі тупі пророки:
Каркання їхнє чуєм
Тридцять чотири роки.

Строків було багато —
Всякі минали строки —
Тож їм прийшлось брехати
Тридцять чотири роки!

Землю готові зубами
Рвати і пхать за щоки,
Гатять об мур лобами
Тридцять чотири роки.

Шкибертом-вивертом, рачки
Перли від нас навтьоки

Всякі чужі воячки
За тридцять чотири роки.

Вчили їх в дні минулі
Й нині даєм уроки.
Ниють буржуйські гулі
Тридцять чотири роки.

Дипломатичні мужі,
Ліплячи пакти й блоки,
З тріском сідають в калюжі
Тридцять чотири роки.

Дивно хіба, що мають
Тики, пороки і шоки
Ті, які нас лякають
Тридцять чотири роки?

Ні, не дивують нікого
Труменів брики і скоки:
Бачим подібну погань
Тридцять чотири роки.

Ми ростемо велично,
Ми стоїмо, могутні,
Будем стояти вічно:
Наші — віки майбутні!

Їх же історія чавить,
Тануть ворожі сили...
Ніхто не захоче навіть
Плюнуть на їх могили.

У СТАРОМУ ШАХТАРСЬКОМУ СЕЛИЩІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

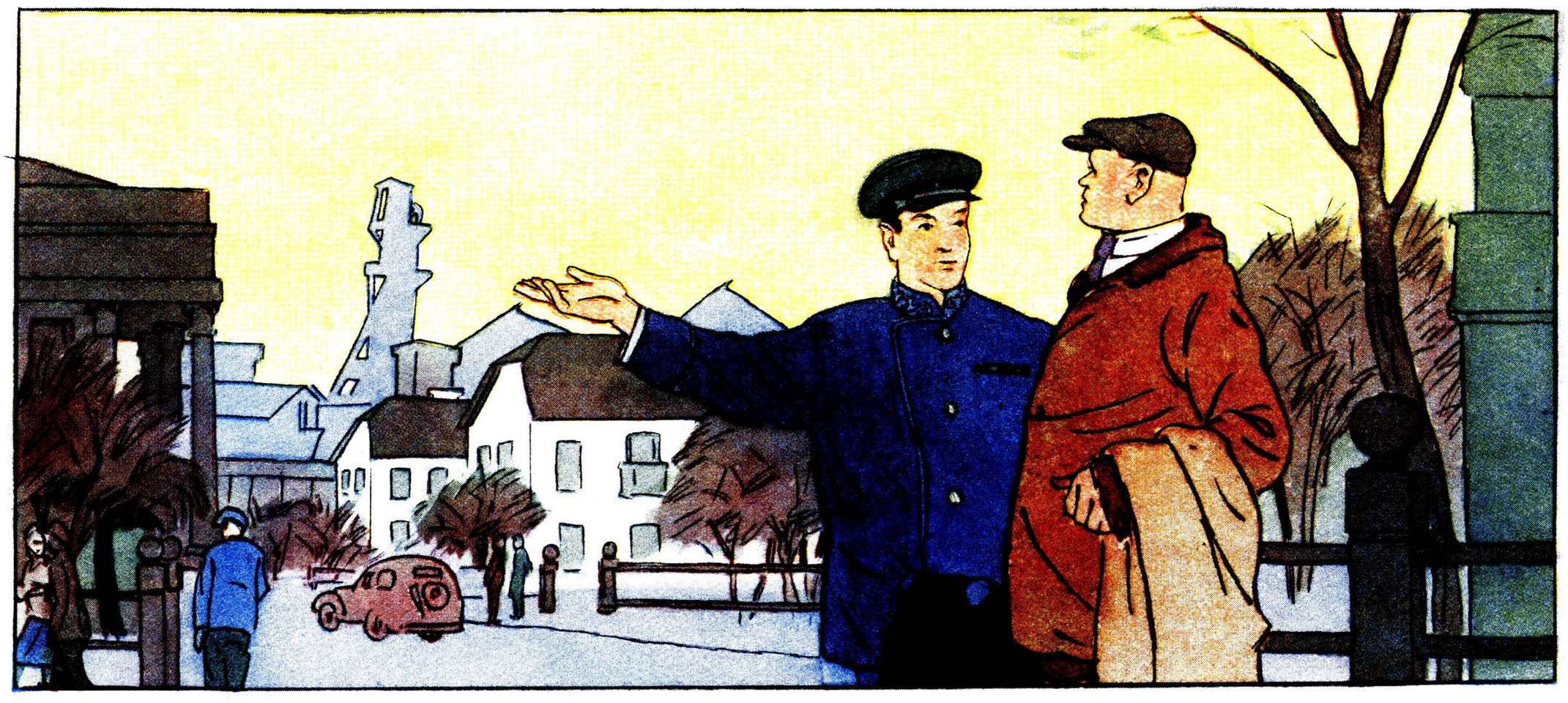

— Скажіть, будь ласка, як пройти до нового готелю?

— Ідіть до нового клубу, далі буде нова школа, за нею зверніть ліворуч на вулицю Нову, а там уже рукою подати...

Леонід ЛЕНЧ

РОВЕСНИК ЖОВТНЯ

Цю історію розповів мені одного вечора на палубі волзького теплохода старий професор, лікар з світовим іменем.

На теплоході встановилася хороша традиція: щовечора пасажири збиралися на верхній палубі і, сидячи в зручних плетених кріслах, розповідали дивні випадки з свого життя.

Пальму першості завоював генерал, широкоплечий, кремезний життєлюб,— людина весела і невгамовна. Він так розповідав епізоди з свого життя, що слухачі то брались за животи від сміху, то непомітно, як їм здавалось, втирали сльози.

— Вам, голубе мій, треба все це записати— путня книга вийде! — сказав йому професор.

Генерал тільки рукою махнув:

— Який з мене письменник! Хіба що у відставці можна було б спробувати. Та я у відставку не збираюсь.

...Того вечора теплохід наближався до Жигулів. На палубі говорили про велику волзьку будову, про її богатирські масштаби, які під силу тільки народові-богатиреві. Так виникла тема жовтневої естафети, що передається з покоління в покоління.

Професор не брав участі в загальній розмові. Він сидів збоку, мовчав, багато курив. Видно було, що він думає про щось своє — його обличчя якось пом'якшало, стало добрішим.

— Послухайте, професоре! — звернувся до нього генерал,— сьогодні ваша черга розповідати. Ану, починайте... Адже у вас напевне були дивні випадки в житті.

— Випадки, звичайно, всякі бували,— відповів йому професор, посміхаючись,— життя прожить — не поле перейти. Але я — лікар. Всі мої випадки мають, так би мовити, вузько медичний інтерес. Простіш було б, якби ви взяли мою книгу «Записки акушера»...

— Е, ні, це не діло! — перебив старого генерал. — Розповідайте, будь ласка.

Всі пасажири дружним хором підтримали генерала. Помовчавши, професор сказав:

— Гаразд. Я, мабуть, розкажу... про один випадок... Тим більше, тут сьогодні хтось говорив про жовтневу естафету... Тільки прошу мене не перебивати — не люблю!

—...В 1917 році, восени, жив я в тодішньому Петрограді і займався лікарською практикою. Що за один був я в той час? Типовий обиватель-інтелігент... У політиці розбирався погано, суті грандіозних подій, що відбувалися на моїх очах, не розумів.

Принесуть вранці газети — в першу чергу читаєш «Щоденник пригод». Читаєш, а в самого останнє волосся на голові — дибом! Лишенько моє! Тут — цілу сім'ю грабіжники вирізали, там — якісь стрибунці появилися. Припасували до ніг пружини, стрибають на аршин, збивають перехожих з ніг і роздягають їх, пробачте, до підштаників. От капость яка!

Дуже ми, тоді обиватели, боялись отих стрибунців і грабіжників. Запирались на десятки защіпок і засувів, на ніч у передпокоях цілі барикади ставили з дитячих колясок і стільців... Крім того, щоночі біля під'їздів вартували члени домової охорони — самі пожильці, бо на міліціонерів Керенського надія була мала!.. Якось припало мені чергувати в найгірший час: після дванадцятої. Вигляд у мене був страшенно войовничий. Особливо грізним робила мене моя «буржуйська» шуба, підперезана шкіряним гімназичним поясом з бляхою, взятим у сина-гімназиста.

Під рукою я держав стару-престару берданку з зіпсованим затвором. Щоб з неї вистрелити,— треба було, мабуть, з півгодини вовтузитись. Кожного разу, коли я рихтувався на чергування, моя дружина благала:

— Я тебе прошу, Павле, не бери її! Вона тебе згубить...

— Голубонько, яка ж я охорона, коли я без зброї?! Ти подумай тільки...

— Невже ти збираєшся з неї стріляти? Адже ти влучиш у себе!..

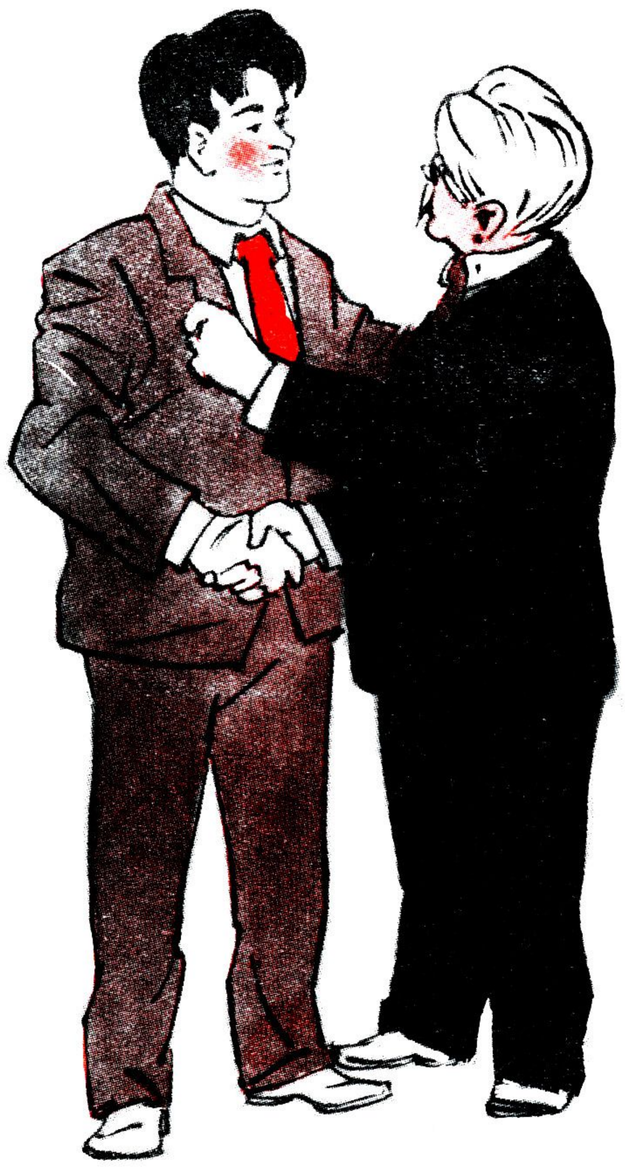

— Маріє, присягаю тобі, що дарма я не буду витрачати оці... боєприпаси, але, як тільки побачу стрибунців, я дам по них... залп!

Отож, стояв я вночі біля під'їзду. Холодно, тривожно... Далекі постріли, гуркіт якийсь... Скоріш би, думаю, зміна... Раптом чую — за рогом чиїсь кроки. Серце моє закалатало... Взяв я пищаль за дуло, приготувався до всяких несподіванок...

Виходить людина. В солдатській шинелі, у сірій заячій шапці. Чорна борода — як у Пугачова. За плечима — рушниця.

Коли людина наблизилась, я побачив при світлі ліхтаря, що у неї вся шинеля в крові...

Зупинилась. Дивиться на мене. У мене все отерпло. Питає:

— Громадянине, ви часом не знаєте, в цьому будинку лікар не живе?

— Вас поранило?

— Ні, це товариша поранило. Я його на перев'язочний відніс. Зимовий — наш, тимчасовим — кришка! Ленін оголосив радянську владу.

— Лікар потрібен для вашого товариша?

Дивлюсь — він посміхається. І посмішка — якась несмілива, конфузлива.

— Ні, товаришу, розумієш, тут таке діло... Прийшов додому, а жінка моя... родить. Мучиться, кричить. Звідси це недалеко...

Заграли мої професіональні почуття. Кажу йому:

— Повезло вам... Я — лікар-акушер. Але я на варті, як бачите. А до зміни ще далеко. Як бути?

Він щиро зрадів.

— Оце угадав так угадав! Зараз все влаштуємо. Хто вас повинен змінити, товаришу лікар?

— Один наш жилець, Залевський.

— Це який Залевський? Фабрикант?

— Він. У нього мебльова фабрика на Забалканському. Ви його знаєте?

Він посміхнувся в бороду.

— Ще б пак! Я у нього, кровопивця, працюю на фабриці. Пішли, товаришу лікар, до Залевського. Нічого, хай буржуяка встане раніше зі своїх пуховиків, коли у Червоної гвардії такий випадок!

Ідемо. Піднімаємось на третій поверх до фабриканта. Я дзвоню. Мовчать. Ще раз. Тихо. Тоді мій «Пугачов», не довго думаючи, знімає з плеча рушницю і — бац! бац! — прикладом об двері. Чуємо — черевики човгають по підлозі. Потім сам фабрикант тремтячим голосом говорить із-за дверей:

— Хай вам буде відомо: у мене ночують десять силачів, і всі озброєні до зубів.

Супутник мій йому — дуже спокійно:

— А ми чуємо, як ваші силачі зубами клацають. Та ви не бійтесь,— ми не грабувати прийшли.

Я говорю:

— Відкрийте, Ромуальде Сигизмундовичу! Це я — лікар Рогов. Я вам усе поясню...

Чуємо, чортихається, смикає шафи, розтягає свою барикаду, гуркотить штабами. Нарешті — відчинив двері. Побачив мого «Пугачова» в закривавленій шинелі і з рушницею — побілів, сердега, і сів просто на підлогу. Сидить на холодній підлозі, дивиться на нас, як теля на різника. Благає:

— Все, все беріть! Тільки не вбивайте...

А коли узнав, чого ми до нього завітали,— дуже розгнівався.

— Безглуздя! Я буду скаржитись в будинковий комітет. Лізуть серед ночі, будять... Яке мені діло до якоїсь баби?! Треба знати, коли родити!

Мій супутник насупився.

— Не базікай, хазяїне! Бери бердан і на варту. Такий наказ!

Залевський подивився на його обличчя, знизав плечима і втихомирився. А я пішов за чемоданчиком та інструментами. Потім ми поставили нашого буржуя на варті. Він взяв у мене пищаль і сказав:

— Я підкоряюсь насильству, але я протестую.

Червоногвардієць його втішив:

— Ось що, хазяїне, ти протестуй, скільки влізе, але вартуй. Підеш спати — не встанеш...

Незабаром я вже порався біля постелі породіллі в напівтемному підвалі, де жив Сибірцев — так звали того червоногвардійця. Через три години — сталось: народонаселення нового світу збільшилось на одну людину. Це був здоровенний хлопчик. Батько взяв його на руки і сказав:

— Володимиром назву. На честь Ілліча!..

☆ ☆ ☆

А недавно мені довелося бути офіціальним опонентом на захисті наукової дисертації одним молодим лікарем.

Я — старий професор, спеціаліст у своїй галузі — був просто вражений блискучою дисертацією на тему обезболювання пологів. Звали дисертанта — Володимир Сибірцев. На захисті я хвилювався не менше, ніж сам дисертант. Думав — він чи не він?

Коли все закінчилось, і Сибірцева поздоровили з присвоєнням йому вченого ступеня, я не витримав.

— Дозвольте, лікарю, поставити вам одне запитання в порядку приватному.

— Будь ласка, професоре.

— Ви — ровесник Жовтня?

— Так, я народився в 1917 році. Точніше — 7 листопада.

— Ваш батько працював на мебльовій фабриці Залевського? Учасник штурму Зимового?

— Так. А ви його знаєте, професоре?

Я не оратор. Але тут я виголосив цілу промову. Я розповів аудиторії все, про що ви уже знаєте, і закінчив так:

— Я щасливий і гордий тим, що в Жовтневу ніч прийняв власну зміну, якою ми, старі, можемо пишатися.

Здається, я навіть заплакав тоді. Ми розцілувались з Сибірцевим. Аудиторія влаштувала овацію.

Оце, власне, і все. Тепер самі судіть — дивний це випадок в житті чи ні...

Кольорове фото М. КОЗЛОВСЬКОГО

Феоктист Панасович Мірошниченко.
(70-літній колгоспник артілі ім. Сталіна с. Тіньки, Чигиринського району на Кіровоградщині).

ЗАЯВА Ф. П. МІРОШНИЧЕНКА ПЕРЦЕВІ

— Як поживаєте, Феоктисте Панасовичу?

— Нічого поживаю! Поживаю я, сказати правду, добре!

— А що поробляєте?

— Що поробляю? У колгоспі працюю — це вам раз! Колгоспним хором керую — це два! Співаю басом — це вам три! Ненавиджу паліїв війни — це вам чотири!

Феоктист Панасович Мірошниченко, невважаючи на свої 70 літ, веселий, бадьорий і жвавий.

Тільки тридцять чотири роки Феоктист Панасович живе добре,— з того часу, як Радянська влада капіталістів і поміщиків зліквідувала.

А він же зазнав гіркого від панів і від куркулів.

— Бачив я,— каже Феоктист Панасович,— горя горьованого і за дитинства, і за молодих своїх літ.

— Хороше наше, творче життя гітлерівські головорізи перервали! Все, що було нашим трудом побудовано, все було зруйновано, знищено, сплюндровано.

- Скільки того горя, сліз, наруги, скільки того лиха пережили ми під розбійницьким фашистським чоботом! Гітлерівського звіра знищено, та, виходить, що звіра того фашистського не самий тільки Гітлер вихухував. Виходить, що потвора ця Уолл-стрітові сподобалася,— і тепер під крильцями труменів, черчіллів, ачесонів свої хижацькі ікла вона вишкіряє на нас, на мирних людей. Тими іклами клацає. Як же можна допустити війну? От через що я з такою радістю Відозву Всесвітнього Комітету Миру підписую, а підписуючи, заявляю:

— Хай живе мир в усьому світі!

А паліям війни Феоктист Панасович побажав:

— Щоб вони, ті палії, самі між собою запалилися та й погоріли!

— Щоб усі черчіллі рачки лазили, а їх черчілленятам очі повилазили!

— Ніколи ніяке Трумено ніякими атомними бомбами нас не залякає.

— Отакого, — каже, — я паліям війни бажаю та отак і розписуюсь:

Мірошниченко

Дмитро БІЛОУС

УРВАЛОСЬ!

Містер Трутень у пенсне,
В кріслі сидячи м'якому,
Думав: от зіб'ю оскому,
Як війною повійне!

Верещав до сказу він:
— Бомбу атомну я маю!..
Кого хочу, то й лякаю
Чорним привидом руїн.

Бійсь, як Гітлера, мене
Всяк, хто є на білім світі,—
Так горлав на Уолл-стріті
Містер Трутень у пенсне...

Та інакше все пішло:
Раптом він віддався тузі,
Бо в Радянському Союзі
Щось рвонуло, загуло...

Містер Трутень у пенсне,
Чом лице твоє пісне?

Чом не милий Білий дім?
В інших теж — він ледве всидів —
Бомби є (ще й різних видів!),
Атомний лунає грім?!

Містер Трутень у пенсне
Стрепенувсь осіннім листом:
Він не є монополістом.
Він — не він... Кого ж кусне?

Розлетілась в пух і в прах,
Провалилася затія.
Атомна дипломатія
Потерпіла
Крах!..

Володимир СОСЮРА

(УРИВОК)

Цвіте радянська сторона
комуністичною ве ною,
чарує очі нам вона
своєю вічною красою,
і засвітив уже наш труд
огні невиданих споруд,
включили ми в свої походи
Дніпра і Волги срібні води,
і Дону, і Аму-Дар'ї.
Ми сили множимо свої
на сили скорені природи.
Нового світу ми титани,
боїться нас неправди тьма.
Як меж немає океану,
так нашій силі меж нема.
Війни безумні палії,
даремні ваші сподівання,—
вам не згасить огні світання
морями горя і крові.
Гнилою вашою могуттю
вам не спинить крилатий час.
З якою заздрістю і люттю
із тьми ви дивитесь на нас!
На незборимі наші сили,
що все ростуть під клич гудка.
Весь світ загарбать ви б хотіли,
та кишка вже у вас тонка.
Не вам це сонце золоте,
вас ночі морок жде безмовний.
Ви тільки розклад несете
матеріальний і духовний.
Не перетяти вам мечем
дороги світу молодому.
Тож не жартуйте ви з огнем,
щоб не згоріть самім у ньому!
Ні, вам народів не скорить,
вони, як ми, бажають жить,
щоб сонце бачили їх очі,
і од гаїв до дальніх гір
вони, як ми, війни не хочуть,
вони, як ми, стоять за мир,
у дружбі з правдою і часом.
Їх не зробить гарматним м'ясом
в ім'я кривавих лихоліть,
на золото їх не купить,
брехнею їх не обдурити.
Вони у мирі хочуть жити,
щоб мати за убитим сином
не голосила у вітрах,
щоб не дивився смерті жах
у очі сонячні дитини,
і щоб не рвали бомби даль,
де лиш руїн одна печаль...
Вони за те, щоб у Кореї
не лютували ріджуеї,
щоб змовкли залпи батарей,
і знов був мирний сон дітей,
щоб знову труд во ім'я волі
буяв у місті і у полі,
де рвали даль боїв огні,
там, де гули атак прибої,
і кореянки молодої
дзвеніла пісня вдалині.
Щоб і в Малайї, у В'єтнамі
народ був вільний назавжди,
і скрізь, де смерть іде з громами,
життя розквітнули сади.
Вони за те, щоб жита море
шуміло в полі неозоре,
і щоб весни прилинув час
на землю, сонцем осіяну,
щоб не було раба і пана,
так, як немає їх у нас.

ЗАРУБІЖНА ПРОГРЕСИВНА САТИРА В БОРОТЬБІ ЗА МИР

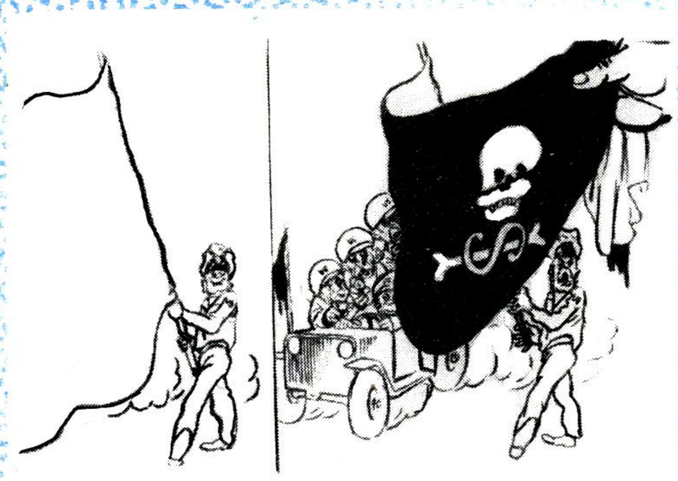

До переговорів у Кесоні...
(«Руде Право». Прага).

Не допустимо ремілітаризації Японії!
(«Цзефанжібао». Шанхай).

В АМЕРИКАНСЬКОМУ КОМІСАРІАТІ

(СЦЕНКА)

Комісар поліції в Нью-Йорку, йдучи увечері додому, сказав своєму заступникові:

— На ніч у нас лишився невеличкий резерв, економте сили, не розпорошуйтесь на дрібниці.

— Слухаю, пане комісар! — відповів заступник.

Через півгодини задзвонив телефон:

— Алло! Рятуйте! Поліція! На вулиці 76 убивають прохожого...

— Добре, — відповів черговий унтер-офіцер. — Вранці пришлемо за трупом.

За хвилину знов телефонний дзвінок:

— Допоможіть!.. Напали на ювелірний магазин на 80-й вулиці...

— Магазин, мабуть, охороняється, — спокійно сказав поліцай і повісив трубку.

За кілька хвилин — знову дзвінок:

— Підкоп під банк! Ціла банда напала на банк...

— Напевне, йому загрожувало банкрутство, — по-філософському вирік черговий і повісив трубку.

Через півгодини потривожив поліцейський агент:

— Вулиця 81. Іде самотня людина і вигукує: «Хай живе мир!»

Черговий поліцай підскочив у кріслі.

— Тр-р-ривога!!! — зарепетував він. — Всі в автомобілі і на мотоцикли! Облава на вулиці 81!

«Як добре, — подумав черговий, — що я не розпорошив сили на дрібниці... О, наш комісар — дуже далеко уміє заглянути!»

ГРОТ.

За мир!
(«Дейлі уоркер». Нью-Йорк).

О. ПЕТРОВ,
1-й помічник капітана.
В. РАЙНОВ,
штурман теплохода «Вільнюс».

ЗЕРНА ДРУЖБИ

Уже за кормою лишилось кипуче Червоне море з акулами, з англійськими танкерами, з американськими транспортами, напханими труменівськими «дарами» — гарматами й танками. Принишк океан. Ніби знає, що виглядають нас заплакані очі голодних людей Індії, ніби відає, що везем ми зерно, золоту українську пшеницю.

Минає півмісяця, і з імли повільно виринають вогні Калькутти. Першим появляється на кораблі англійський лоцман. Товстий, як тумба швартова, мовчазний, з гиреподібною щелепою, з риб'ячими очима. Стає під ліхтарем, мне вузлуватими пальцями записну книжку, знаходить потрібне слово і рипить:

— Ма-га-рич?

— Звідки ви знаєте, містер, слово «могорич»?

— Хе-ха, — признається лоцман. — Я цілий долар втелющив за нього. Надибав тут одного знавця російської мови: — Долар, каже, і ні цента менше. Одне, мовляв, це слово — капітал принесе.

Знали ми ще в дорозі, — по радіо нам передавали, — що зупинимось у центрі міста, біля одного з головних причалів. Але лоцман повів судно кудись на край порту.

— Це чому ж? — запитав капітан.

— Начальство велить, — говорить лоцман. — Тут безпечніше від натовпу...

Знаємо ми оті штучки — «натовп»! Та тільки дружбі народів вони не страшні. І шила в мішку не заховаєш, а наш теплохід — не шило. Он який красунь білий пливе, аж хвиля реве...

ГІСТЬ

А натовп і справді, як почало світати, на причалі з'явився. Сотні людей з букетами, з гірляндами білих квітів. Вискочив поліцай, як Пилип з конопель, біля трапу став, кулаками розмахує, нікого на корабель не пускає. Хвилин п'ятнадцять він отак гедзькався, доки якийсь здоровенний чорний дядько не взяв його за карк і не штурхонув на причал. Комічна картина! Верешить поліцай, ногами дригає, борсається, а люди переступають через нього без усякої поваги до представника влади.

Залив палубу радісний натовп. Обнімають нас, дякують нашому народові за хліб, за те, що не забув про них в тяжкі дні їхнього життя Справжні друзі в біді пізнаються! Пішли ми всі нарозхват: по двадцять-тридцять рук нас обнімають. Дивимось один на одного: — і-і ти, лишенько! Мов багаті наречені — у квітах і вінках...

А люди — хвилею з берега на палубу, і слово найдорожче вінчає радість нашу:

— Сталін!

Десь перед обідом бундючний чиновник прибув і просто в каюту капітана почимчикував:

— Містер капітан! Ми не дозволяємо мітинги влаштовувати.

— Які мітинги? — дивується капітан. — Ніхто з наших промов не виголошував.

— Але ж ви пустили студентів та робітників на корабель...

— А чого нам від людей ховатися? У нас, ласкавий паночку, повна воля — заходьте, коли ласка ваша, дивіться, як ми живем. Силоміць ми сюди нікого не цупимо.

Цокнув чиновник підборами, щось пробелькотів та й — здоров був. Бо неловко ж виходить: тут голодним хліб привезли, а вони контроль над почуттями народними затіяли.

За три-чотири дні сотні людей нас відвідали. Побачили, що в нас своє кіно є, всі в одну душу: «Покажіть радянську картину, покажіть!» Довелось кіномеханікові за роботу взятись, показав їм картину «Ленін в 1918 році». Хороша чутка далеко чутна — повалили люди з усього міста: «Покажіть Леніна! Покажіть!» Демонструє мєханік і тридцять, і сорок разів.

І раптом знов той чиновник пожалував:

— Революційне кіно показуєте? Хто дозволив?

— У нас, пане, все революційне, — відповідає капітан. — Навіть ось ця пшениця, всі її величезні врожаї — революцією народжені.

Чиновник раптом як зарепетує:

— Забор-роняю показувати!..

Капітан сміється:

— Як це так — «забороняю»? Та ви де перебуваєте, дорогесенький? Це корабель — радянський і, виходить, територія — радянська. Закони тут діють наші, демократичні.

Чиновник прожогом до трапа потупав, а потім повернувся і відрапортував:

— Добре. І я вам покажу картину. Сьогодні прибув американський корабель. Я накажу поставити його поряд з вашим, щоб ви побачили, як будуть зустрічати американців! Е, то буде справжній карнавал!

КАРТИНУ ПОКАЗАНО!

Незабаром той корабель справді став поряд з нашим. Янкі з дюжиною фотоапаратів нетерпляче поглядали на причал, очевидно, чекали карнавалу.

І день пройшов, і другий минув. Нема карнавалу!

Нарешті, на третій день, в порту появилася зграйка якихось благообразних, святково одягнених клерків. Пізніше стало відомо, що складалася вона з десятка торгівців, двох редакторів реакційних газет, трьох англійських місіонерів, двох шпиків, одного банкіра і одного... трунаря. Останній якраз і ніс плакат з привітом Білому домові. Коли ця опереткова процесія наблизилась до американського корабля, з усіх сторін до неї приєднались десятки моряків і вантажників. Натовп виріс. Военний чиновник крутився перед процесією, підбігав до нашого корабля, махав руками:

— Дивіться!..

Дивимось, що ж то воно буде. Капітан американський гордовито на майданчик трапу вийшов, простяг руку.

Не знаю, чи сказав він щось, чи не встиг і рота роззявити... З натовпу посипались на нього недогризки яблук, овочів, бовтуни. І загриміло луною по берегу:

— Геть з Індії, спекулянти!

Благообразні чкурнули причалом, задравши поли, а за ними і знайомий военний чиновник — і на двох, і рачки.

Показав картину!

ШИПИ — В ШИНИ І В СПИНИ...

Ми в подібні інциденти, зрозуміло, не втручаємось. Індійський народ сам бачить, хто друг його, а хто ворог.

Показав нам один калькутський студент типового американського бізнесмена. Сидів той бізнесмен в автомобільному магазині, весь в чорних пластирях, в пов'язках. Питаємо його по-англійському:

— Це — після аварії?

— О, ні, містери, ні! Мої машини не знають аварій. Просто була маленька неприємність. Важко стало робити бізнес в цій країні...

І виявилось, що для того, щоб скоріше збути запас автомобільних шин і камер, він ночами виїжджав на головні магістралі і розсипав шипи. Селяни це помітили. Дременув від них, але втекти не пощастило. Довелось посидіти на гострих шипах. Сліди лишилися й на пиці.

Але янкі підбадьорює себе:

— У нашому ділі це буває... Візьміть хоч би й Гаррі Трумена, — «мудрець бізнеса», а в Китаї хіба на такі шипи напоровся!

ПРО ШИПИ З ЗАКАРЛЮКАМИ

Не зустріли ми, повертаючись, жодного англійського танкера. Висохло для них іранське нафтове джерело. Висохли мільйонні бариші... А коли в Суецькому каналі зустрілися з американським транспортом, зійшлись бортами і простояли так добрий десяток хвилин, ми запитали кочегара:

— Шипи в Європу возили? Правда?

Він здивувався:

— Які шипи?

Коротко розповіли йому про калькутського бізнесмена. Кочегар засміявся спочатку, а потім зітхнув гірко:

— Я отих шипів, та ще з закарлюками, Трумену в м'яке крісло наклав би.

* * *

І горде почуття знов заговорило у грудях. Велику любов бачили ми до нашої Вітчизни, і тисячі дружніх рук потиснути встигли, і знаємо, що золоті зерна пшениці, відправлені нами в Індію, дадуть урожай ще більшої, ще міцнішої дружби.

Літературний запис
Петра СЄВЕРОВА.

Ілюстрації В. СЛИЩЕНКА

НА ВУЛИЦЯХ ПАРИЖА

Мал. С. САМУМА

— Ей, пане соціаліст, підтримайте-но цього капіталіста. Вам же не звикати!

РЕПЛІКИ БУРЖУЯЧІ НА СВЯТКОВІ ПЕРЕДАЧІ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Гарматний король:
— Мене більше цікавить програма озброєнь.

Недобиток Чан Кай-ші:
— Вони співають, а моя пісенька вже проспівана.

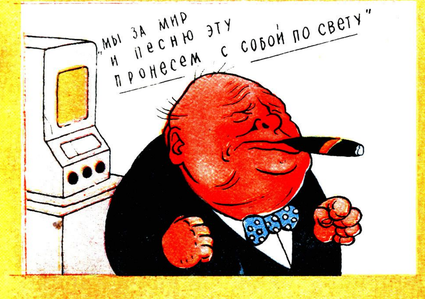

Містер Черчілль:
— Добре їм співати, а як мені слухати?

Битий есесівець:
— О, цю «катюшу» я до-о-о-обре знаю...

Мал. БЕ-ША

Вашінгтонські близнюки.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ХІБА МАЛО?

У зв'язку з скороченням видатків на потреби культури, три західнонімецькі театри (у Вісбадені, Дармштадті і Касселі) лишились без дотації. Артистів попереджено про розрахунок.

Справді, для чого в Західній Німеччині театри? Хіба маршаллізованим німцям мало тієї комедії, що йде щоденно в Бонні за участю горезвісного політичного блазня Аденауера?

ДЕБЮТ ПАЛІЇВЕН

Скоро в Голлівуді почнуть знімати фільми за участю доньки Трумена і доньки Черчілля.

Розрахунок кіноділків дуже простий: як би погано не грали паліївни свої ролі в майбутніх фільмах, вони не зможуть оскандалитись гірше, ніж оскандалились їхні татусі на міжнародній арені.

ДІЛО ПРОГОРІЛО

Одна американська фабрика, згідно замовлення секретаріату Організації Об'єднаних Націй, ліпила гігантську свічку. Її збиралися поставити у залі в Лейк-Саксессі, як символ «вічного миру, що його несе людству ООН».

Коли незграбне п'ятиметрове опудало було вже майже готове світити, хтось «засвітив» усю фабрику. Спалахнула пожежа, і від тієї свічки залишилась тільки чорна обвуглена закарлюка — ні Трюгве Лі свічка, ні Черчіллю кочерга!

ГРАМОТА І ГАРМАТИ

За даними Французького державного статистичного управління, в країні налічується понад 1.100.000 неписьменних.

Заокеанські вчителі, що хазяйнують нині у Франції, виходить, хочуть мати не просте гарматне м'ясо, а неграмотне!

ВСЕ ДЛЯ ЮНИХ ГАНГСТЕРІВ

Протягом одного тижня, як пише американський тижневик «ТВ Мегезін», в Лос-Анжелосі у телевізійних передачах було передано 127 епізодів з грабунками, 101 убивство з метою самозахисту, 357 збройних пограбувань, 93 випадки згвалтування, 11 втеч із тюрми, 3 випадки таврування людей розпеченим залізом. 72 проценти цих злочинів було включено в програму дитячих передач.

Гангстери в США можуть спати спокійно: американське радіо готує їм надійну зміну.

З польського гумору

Д О П И Т

Дія відбувається в розслідувальному бюро поліції одного американського міста.

— Гуд монін!

— Перш за все — нічого тут патякати. Зрозуміло? Прошу відповідати на питання і не більше. Де ви були вночі з 4 на 5 квітня минулого року?

— Не пам'ятаю...

— Не пам'ятаю? Хороша відповідь! Я, власне, і чекав на неї. Ви не пам'ятаєте, але наші спостереження довели, що ви той самий таємничий невідомий, якого бачили на місці злочину в подертих підштаниках і новому циліндрі. Цілком природно, у вас сьогодні підштаники цілі... Але ми не дамо себе цим ошукати. Можете бути певні, що ми вас примусимо признатися. У нас для цього є засоби і способи! Ваш метод упертого заперечення, метод систематичного відмовляння тільки підтверджує мої глибочезні переконання, що я маю справу з рафінованим негідником! Мовчать, поки зуби стирчать! Ви з своєю фізіомордією типового злочинця не зіб'єте мене з пантелику. Я свої зуби проїв на криміналістиці! Я вже сорок років сиджу слідчим у цьому місті, пане злочинець! Ваш макінтош доводить, що ви — типовий дегенерат. Ваш випуклий лоб говорить більше, ніж могли б сказати про вас цілі томи. А ці щелепи старої кобили! А цей понурий вираз обличчя закоренілого грішника, ці звірячі очі! Так ви запевняєте, що не знали убитої? Тим краще! Тим краще! Мовчать!! Нарешті, ви ще мені скажіть, що ви взагалі не Фред Бакстер...

— Ні, я старший інспектор Брандтем із нью-йоркської таємної поліції. Мене прислали із головної інспекції для перевірки...

МОРРІСОН НА ПОСТУ...

Фотокарикатура Р. МАТУСЕВИЧА

...або СШАрикова авторучка.

(НОТАТКИ ПЕРЦЯ)

Три дні я розкланювався, ручкався і розмовляв із справжніми мільйонерами. Три дні оглядав їхні багатства. Було це на околиці міста Чернівців, біля підніжжя зелених Карпат і, як ото в пісні співається,— гей, на широкій полонині.

Кожен мільйонер поважно возсідав тут, у своєму власному, новому і незвичайному павільйоні: на стінах — пшениця, буряки, часник, кукурудза, виноград, цибуля, яблука, кок-сагиз, сало, перець, чумиза, морква, сині баклажани; на підлозі — картопля, кавуни; ліворуч — одна машина «Побєда», праворуч — ще одна, посередині павільйону — стіл з білою хлібиною кілограмів на дванадцять, а на хлібині і прізвище самого мільйонера — колгосп імені Сталіна, Садгірського району.

— На цьогорічній сільськогосподарській виставці Буковини нашій артілі належить перше місце у розвитку тваринництва,— каже голова т. Островський.

І саме тоді, коли я записував цифри («616 голів рогатої худоби, 444 свині, 813 овець, 560 голів птиці»), до т. Островського хтось гукнув:

— Здоров, півтори-мільйонер!

— Доброго здоров'я, тричі мільйонер! — відповів мій співбесідник.

«Тричі мільйонер» розмістився у сусідньому павільйоні. Звати його — Петро Федорович Муравицький. Він головує в колгоспі «Червоний прикордонник». Всіх багатств того колгоспу, як кажуть, ні пером описати, ні в пісні оспівати. Сидить він, заквітчаний плодами землі колгоспної, і з гордістю розповідає про своїх людей: городня бригада Ілька Кригана дає півмільйончика прибутку, ланковий Василь Савка збирає по 670 центнерів буряків з гектара.

— Цього року матимемо вже Героя,— каже.

— Кого?

— Та ж Василя Савку,— підморгує «тричі мільйонер».

...Кроків двадцять пройдеш і новому мільйонеру трудящу руку потискаєш. А вони один біля одного і один одного кращі. А родом — і Кіцманського, і Заставнівського, і Новоселицького, і Сторожинецького, і інших районів Радянської Буковини. Це на їхніх грудях сяє 1217 орденів і медалей. Це в їхніх хатах гримить 3050 радіоприймачів. Це їхні сини й дочки катаються на 30 «Побєдах», на 200 мотоциклах і на 2000 велосипедів. Це прийшли подивитися на плоди їхньої праці десятки тисяч людей.

І тут відбуваються дуже цікаві зустрічі, розмови.

МАМАЛИГА

До павільйону артілі ім. Кірова, Новоселицького району, підійшла група студентів. Серед квітучої зелені і снопів золотої пшениці на столі красувався білий, як сонце, величезний калач.

Один із студентів вигукнув:

— О! Мамалига!

Ті, що стояли за ним, по-дружньому штовхнули його під боки: що ти, мовляв, верзеш, не можеш відрізнити калача від мамалиги.

— Чого ви штовхаєтесь? — усміхнувся студент. Потім звернувся до голови колгоспу Дорогончана Миколи Олександровича:

— Це ж Мамалига?

— Так,— відповів голова.— Все, що ви бачите в цьому павільйоні, здобуте, дякуючи радянській владі і колгоспному ладу, хліборобами села Мамалиги, Новоселицького району.

І голова з гордістю за свій колгосп повідомив:

— Пшениця на площі 600 га дала цього року по 18 центнерів! Буряки — по 320! Маємо клуб, школу, духовий оркестр, вальцьового млина, гіпсовий завод. Колгосп наш — мільйонер!

— А чому ж село Мамалигою зветься? — запитали студенти.

— Дайте я скажу,— попросив слова у свого голови літній колгоспник Дмитро Гергеліжев.

— Тут діло таке. Коли над нами,— каже,— панували і австрійські пани, і румунські бояри,— через наше село проходив батрацький шлях. Сотні заробітчан брели тим шляхом щодня. У кожного при боці — торбинка з кукурудзяною мукою. Над шляхом стояла криниця. Тут заробітчани спинялися і варили мамалигу — індивідуальну або колективну. Одного разу наздогнав заробітчан їхній пан і почав бити наймитів за те, що тікають од нього. Наймити розгнівались, не видержали, зв'язали пана, здерли з нього кашкета і одягли на голову казан із своєю колективною гарячою мамалигою. Пан хоч і не вмер, але, розказують, оглух і став лисим, як коліно. Відтоді, ото, наші місця і почали звати Мамалигою...

— Не підходить вам ця назва,— зауважили гості.

— Це правильно,— сказав Микола Олександрович. Повернувся до рахівника і розпорядився: — Запишіть у зошит, поставимо це питання на зборах. Бо мільйонерам така назва, справді, ніяк не підходить.

КОЛИ Б УСТАВ МАКСИМ РАНДА

Коли б устав з могили поміщик Максим Ранда і заглянув у село Вікно, Заставнівського району, він з переляку ще раз умер би.

Ще б пак! Він, пан Максим Ранда, катався тут на дерев'яній паршивенькій каруці (на якій, до речі, і за кордон тікав у 1940 році), а його колишні батраки машинами їздять. Ті самі його батраки, що на цілий куток, який звався тоді Смертельна Гора, на 50 дворів дві конячини мали, — тепер табуни коней і табуни корів мають! Мільйонерами стали!

А якби, скажімо, пан Ранда від першої несподіванки не врізав дуба і стрів на колгоспному дворі свого колишнього батрака Метея Палія і його жінку Гафію, то ті йому сказали б:

— Ти якого чорта сюди приперся?—Взяли б за поли та й потягли б до сільради, а там би гукнули:

— Судіть його, падлюку, за те, що 140 сімей морив голодом і забивав канчуками.

Якщо не відразу, то потім, а все-таки луснув би з переляку Ранда.

...В селі Вікно господарює колгосп імені Молотова, представлений на виставці прекрасними урожаями, племінною худобою, новими машинами.

І я запитав у голови колгоспу Степана Івановича Фіцяка:

— Уявімо собі, що на Буковині була б колись раніш влаштована виставка. Що зміг би виставити на ній поміщик Ранда?

— Виставив би,— каже,— свою каруцу, дерев'яні плужки, ту сучку, з якою його бариня спала, щербаті серпи та молотильний «агрегат» — ціп на одну людську силу.

Пан Ранда ніколи не встане і ніколи сюди не повернеться.

Степану Фіцяку я потиснув руку:

— Бажаю нових успіхів!

— Будуть,— каже,— успіхи нові, бо на те ж у наше Вікно і світить сонце радянської влади.

АВАНС ПЕТРА КУКУЛЬНЯКА

Серед площі височать піраміди. Одна вимощена з часнику, друга — з гронів винограду, а третя (признаюсь, вона мені дуже до душі припала) — з червоного і зеленого перцю.

Напроти — гора мішків, а кругом тої гори повно людей. На мішках портрет літнього колгоспника. Зверху напис: «Аванс Петра Кукульняка». Аванс нічогенький — 44 мішки пшениці.

Хто не підходить, обов'язково спиниться біля цього авансу. Спиниться і почує розповідь про життя Петра Кукульняка, колгоспника з артілі «Іскра», Садгірського району.

Їздив колись Кукульняк у постолах до Америки. Кілька років шукав там заробітків. Стоптав на тих авеню і стрітах свої постоли і повернувся на Буковину босий...

Підкрутивши вуса, дивиться з портрета на відвідувачів виставки Петро Кукульняк, немов хоче сказати:

— Живу я, спасибі радянській владі, добре, та це ж, товариші, тільки, так би мовити, аванс — попереду ще краще майбутнє! Ось потрудимось колгоспом і побачите, що на наступний рік буде!

СВЯТО ВРОЖАЮ

Хто бував у ці дні в Чернівцях, той довго не забуде свята врожаю з нагоди відкриття обласної виставки.

У міському парку співав п'ятитисячний колгоспний хор. Сорок тисяч слухачів від душі аплодували майстрам урожаю та майстрам пісні й танцю.

Учасники свята заповнили готелі, гуртожитки. Минала дванадцята, потім перша, потім друга година ночі, а з вікон готелів виривалися пісні хорів, солістів, звуки баянів, труб.

— В чому діло??? — вигукував якийсь командировочний.

— Не заважайте, іде репетиція! — відповідали і шкварили під дверима «гопака» чи «молдованеску». Затихав танець і починала репетицію ланка:

Ой, кувала зозуленька
В лузі на галузі,
Цвіте рідна Україна
В Радянськім Союзі.

«Командировочні», як і учасники свята, засипали о 4 годині ранку, коли вже награвала лише одна труба.

...Чернівецьке свято врожаю — це свято визволеної землі, торжество колгоспного ладу і мирної творчої праці!

Перчанський привіт вам ще раз, дорогі друзі, буковинські трударі-мільйонери!

Записки ПЕРЦЯ
опублікував
спеціальний кореспондент
Степан ОЛІЙНИК.

ПЕРЧАНСЬКА КНИГА ПОБАЖАНЬ

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ОБЛАСТЬ, ВАСИЛЬКІВСЬКИЙ РАЙОН,
ГОЛОВІ КОЛГОСПУ ІМ. ЛЕНІНА
тов. ТКАЧУ.

Нерозбериха, виходить, товаришу голово! Хвалять вас колгоспники і гудять вас... теж колгоспники. Хвалять за те, що в колгоспі вашому є електростанція; гудять за те, що працює вона тільки на великі свята. Кажуть, коли люди просять вас світити від свята до свята і після свята, ви відповідаєте:

— Ач, дай вам мед, так ви просите ще й ложку... Хорошого потрошку! Ну що це ви таке вигадали?!
Бажаємо вам і всім вашим колгоспникам їсти мед ложкою.
Та ще й великою!

ОДЕСЬКА ОБЛАСТЬ, ГАЙВОРОНСЬКИЙ РАЙОН,
СЕЛО БЕРЕСТЯГИ, ГОЛОВІ КОЛГОСПУ
тов. ВОЛОЩУКУ.

Вітаємо з переходом у дитячі ясла. Чи подобаються вам вони? Мабуть, подобаються, бо в них все ж таки краще, ніж було у вашій старій квартирі.

Бажаємо Вам рости великим. Швидше ростіть і перебирайтесь в дитсадок або в іншу квартиру, бо без вас малятам веселіше.

КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСТЬ, м. АЛЕКСАНДРІЯ, ШАХТА № 3,
НАЧАЛЬНИКУ ШАХТИ МАЙБОРОДІ, ГОЛОВНОМУ ІНЖЕНЕРУ
ЩИТНИКОВУ

Значить, так ото вам і не пощастило приборкати упертого і непокірного парикмахера Стовбу? Він і досі продовжує безчинствувати? Не хоче стригти вас у ваших кабінетах, не погоджується брити і освіжувати безплатно? Ач, капосний!

Знаємо, скільки нервів зіпсував він вам своєю упертістю. Відаємо, що ви вже його і з роботи виганяли і з машини шахтної серед дороги зсаджували. І нічим не вгамували. Не боїться він вас — і крапка!

А ви знаєте, як його злякати? На зло йому перестаньте стригтись і бритись взагалі. Ходіть так місяць, півроку, рік, а потім і залетіть в парикмахерську кудлаті та бородаті, як лісовики.

Обов'язково перелякається!

ХАРКІВ.
ДИРЕКЦІЇ ВЕЛОСИПЕДНОГО ЗАВОДУ

Хороші веломашини марки ХВЗ, та мусимо все ж повідомити Вас, що деякі велосипеди, що їх випускає завод, на Вінниччині називають глузливо «велосами». І ось чому.

Новий велосипед «Прогрес», що його купив житель села Щасливе, Липовецького району, т. Петрівський М. І., більше ремонтується, ніж їздить.. Шмерчук Г. П. із села Тернівки, Джулинського району, придбавши машину № 153630, більше возить її, ніж вона його.

Ми цілком згодні з споживачами щодо перейменування подібних екземплярів машин на «велоси». Адже носити веломашину на плечах можна і без педалей. Без них навіть зручніше.

Від душі бажаємо вам не випускати у майбутньому жодного «велоса». Натисніть для цього на всі педалі. І так далі!

ПЕРЧАНСЬКА КНИГА ПОБАЖАНЬ

ГОЛОВІ ВИКОНКОМУ ЗАЛОЖЦІВСЬКОЇ РАЙРАДИ,
ТЕРНОПІЛЬСЬКОЇ ОБЛАСТІ,
тов. ЧОРНУСІ

Бажаємо вам повеселитися під час Жовтневих свят у червоному кутку артілі «Червона зірка».

Зранку там під акомпанемент радіо буде виступати з гімнастичними вправами ваш шофер.

Пізніше буде дано святковий обід для того ж шофера.

Коли смеркне, у червоному кутку відбудеться концерт у виконанні того ж таки шофера...

Не дивуйтеся, що програма така одноманітна. Самі з себе дивуйтеся: це ж ви поселили свого шофера у тому червоному кутку!

НАЧАЛЬНИКОВІ ПАЛИВНОГО ВІДДІЛУ ОДЕСЬКОЇ ЗАЛІЗНИЦІ
тов. МАХНЬОВУ.

— Як вони там не планують, а я по-своєму перепланую! — твердо сказали ви.

І перепланували...

Коли в шихту, з якої виготовляється цегла, домішують 5—6 проц. паровозного згару, від цього мають потрійну користь: паливо ощаджується, продуктивність печей збільшується, якість цегли поліпшується.

Міністерство шляхів СРСР наказало управлінням залізниць запланувати для цегельних заводів відповідну кількість згару. А ви перепланували, і цегельний завод на ст. Долинська, Кіровоградської області, одержав у третьому кварталі замість 433 тонн згару — лише 60 тонн.

Тепер завод має потрійну шкоду: палива витрачає більше, цегли дає менше і гіршої якості. Це в той час, як на станціях Помічна та Котовськ із згару вимощують «подушки» для вугільних складів.

Бажаємо, т. Махньов, щоб керований вами паливний відділ часом не прогорів з таким плануванням.

СТАЛІНСЬКА ОБЛАСТЬ, КРАМАТОРСЬК,
ГОЛОВІ ВИКОНКОМУ МІСЬКРАДИ
тов. ДРИНОВУ.

У наших серцях ще й досі живуть світлі спогади про те, як ви у 1950 році офіціально заявили, що найближчими днями буде електрифіковано селище Мало-Таранівку.

Минуло немало часу, а Мало-Таранівка, як була, так і залишилася неосвітленою.

Вітаючи вас з світлим святом, бажаємо, щоб у Краматорську було не тільки світла електричного, що у вашому вікні.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 14 ПЕРЕЦЬ опублікував фейлетон «Не кривдіть великих!» Заступник міністра легкої промисловості УРСР т. Єсипенко повідомив редакції, що Міністерство перебудувало виробничий план в напрямі збільшення випуску взуття, швейних та трикотажних виробів великих розмірів. На підприємствах введено облік здавання виробів за розмірами та ростами. У крамницях Головлегбуту запроваджено систему прийому індивідуальних замовлень на речі великих розмірів.

* * *

У № 12 ПЕРЕЦЬ вмістив замітку під назвою «Надбас». Як сповістило правління Стецівського споживчого товариства (Звенигородський район на Київщині), рішення зборів пайовиків виконано — бібліотеку придбано.

Перечниця

ОЙ, ГОП, ТИ-НИ-НИ!

ЩЕ ДО свята люди тільки готуються, а вже гримить квартира директора Молочанського молочноконсервного заводу (Запорізька область) т. Чистякова: радіоприймач грає, баян грає, патефон грає. І сам директор грає...

Кожен грає своє: приймач—щохвилини й щогодини нове; баян—те, що на ньому вміють утнути; патефон — те, що підсунуть під голку, а директор ось уже другий рік грає одне й те ж саме — незавидну роль любителя музики, що привласнив приймач, патефон і баян, придбані для червоного кутка заводу.

Зважаючи на велику любов директора до музики, робітники заводу склали нову пісню. Починається пісня так:

Ой, гоп, ти-ни-ни,
Все, що взяв, поверни!

ЗАХОДИ ДО ЗАХОДУ

ЯКБИ у теплосиловому цеху Кіровоградського заводу «Червона зірка» механізувати мостовий кран, то профілактичні ремонти дизельної електростанції проходили б набагато швидше і легше.

Якби ж то!

Ось уже шість років точаться розмови про механізацію крана, та далі розмов діло не пішло. Писала вже про це заводська газета «Червона зірка». Головний механік заводу т. Яновський, прочитавши замітку про кран, глибокодумно сказав:

— Що таке шість років у порівнянні з вічністю? Мить!

Начальник теплосилового цеху т. Пошивайло мислить вужчими масштабами: він став на більш реальний грунт і написав до газети таку відповідь: «Адміністрація цеху вживає заходи, щоб цей важливий захід був здійснений якнайшвидше».

Після того минуло ще півроку, а найважливіші заходи і досі десь ходять.

Мабуть, потрібен спеціальний кран, щоб підійняти заходи по механізації підіймального крана теплосилового цеху.

ПЕРЕВЕДІТЬ СТРІЛКУ!

У КАБІНЕТІ М. І. Хмельницького — начальника транспортного цеху Костянтинівського заводу ім. Фрунзе (Сталінська область) — дзвонить телефон.

— Слухаю, — взявши трубку, відгукується начальник цеху.— У цій справі зверніться до мого особистого... стрілочника.

І гукає:

— Мухіна, переведіть стрілку... чи то пак телефон.

Мухіна числиться стрілочником транспортного цеху, а фактично виконує обов'язки особистого секретаря начальника цеху.

У Хмельницького є заступник—Філоненко. Без особистого секретаря і заступник начальника цеху не уявляє себе заступником. Роль особистого секретаря заступника начальника транспортного цеху виконує стрілочник В. Лихошва. Виконує, мабуть, дуже ретельно, бо щомісячно одержує, крім основної ставки стрілочника, ще й премію за безаварійність.

Цікаво, на кого тт. Хмельницький і Філоненко покажуть пальцями, коли до них загляне ревізор: певне на стрілочників?

ІНСТРУКЦІЯ

Ввійшло вже в традицію купувати малятам подарунки і обновки до свят. Деякі необережні батьки, очевидно, поспішили купити низькоякісні іграшки, що їх виробляє Київський комбінат «Монтажбуддеталь». На допомогу таким батькам ПЕРЕЦЬ виробив докладну інструкцію, як утішити дитину, коли в неї зіпсується бракована іграшка.

§ 1.

Готуючи дітям сюрпризи святкові,
Скажімо, купили ви тачку синкові.
Побавиться нею годину хлоп'ятко,
І тачка загубить своє коліщатко.

§ 2.

Від горя синок ваш заплаче, звичайно,
А ви перекиньте ту тачку негайно
І, ручки направивши грізно вперед,
Скажіть: «Це двоствольний, синок, міномет!»
Коли ви для хлопчика — авторитет,
То хлопчик повірить, що це міномет.

§ 3.

Якщо ж ваш синочок, побігавши трошки,
Загубить дві ніжки, а потім і дошку,
Хваліть свого сина: «Чудесно, синок!
Зробив з міномета хороший совок!»

§ 4.

Совок, послуживши дитині зразково,
Загубить ще дещо (обов'язково!).
Не псуйте маляті веселого свята,
Запевніть: «У тебе дворучна лопата!»

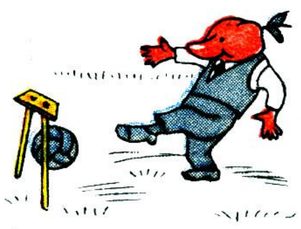

§ 5.

А трісне лопата, то з двору в кімнату
Синок приволочить вам іграшку... п'яту.
Не псуйте ви настрою знову синкові,
Хваліть скільки сили: «Ворота — чудові!»

§ 6.

Радіти й хвалити продовжуйте й далі,
Аж доки не тріснуть останні деталі,
І навіть як тріснуть, гукніть без запинки:
— Давай-но пограємо, синку, у «свинки»!

§ 7.

Ми певні, що користь інструкція дасть ця:
Дорослому — спокій, маленькому — щастя,
Бо, справді, це втіха яка для маляти —
З якоїсь там тачки шість іграшок мати,—
І всі дуже гарні, і всі до вподоби,—
Й не знати, що є ще у нас бракороби!

АПАРАТИВНЕ КЕРІВНИЦТВО

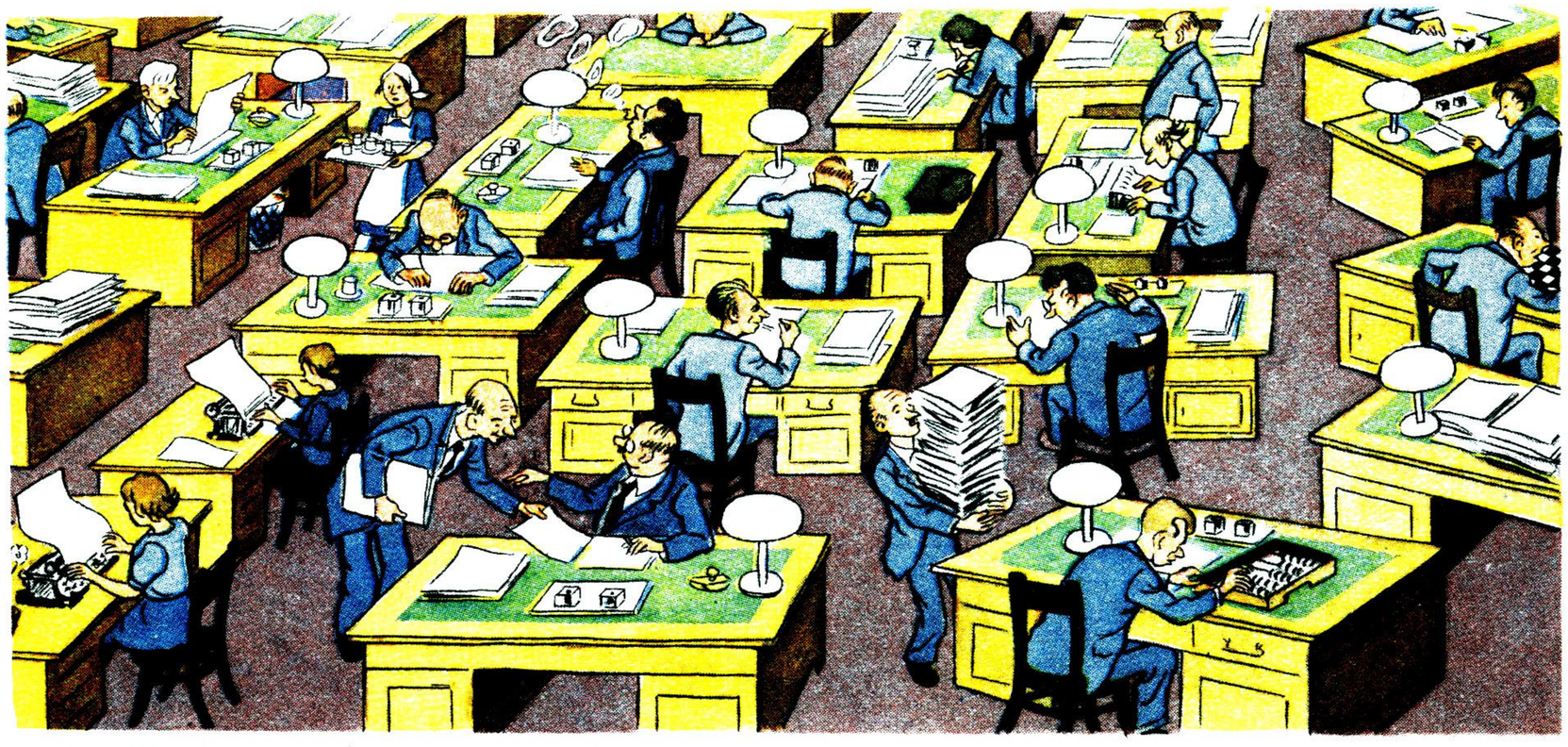

Мал. К. АГНІТА

Численний апарат одного тресту, який служить головним чином для писання наказів і розпоряджень.

Керівники металофурнітурного тресту Міністерства легкої промисловості (керуючий т. Шапіро) не дбають про повсякденну перевірку виконання своїх наказів та розпоряджень. Якщо це зрідка й робиться, то здебільшого по телефону.

...І єдиний апарат, що служить для перевірки виконання тих наказів і розпоряджень.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7** Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 20 (223) (на украинском языке). Підписано до друку 13.X. 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 03926. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3554. Тираж 100.000 прим.

ЗВЕРНЕННЯ

Всесвітньої Ради Миру про укладення Пакту Миру

Відповідаючи прагненням мільйонів людей в усьому світі, яка б не була їх думка про причини, що породжують небезпеку світової війни; в ім'я зміцнення миру і забезпечення міжнародної безпеки;

ми вимагаємо укладення Пакту Миру між п'ятьма великими державами — Сполученими Штатами Америки, Радянським Союзом, Китайською Народною Республікою, Великобританією і Францією.

Ми розглядатимемо відмовлення уряду будь-якої з великих держав від зустрічі з метою укладення Пакту Миру як доказ агресивних замірів цього уряду.

Ми закликаємо всі миролюбні країни підтримати вимогу про укладення Пакту Миру, відкритого для всіх держав.

Ми ставимо свої підписи під цим Зверненням і закликаємо підписати його всіх людей доброї волі і всі організації, які прагнуть до зміцнення миру.

Підписи

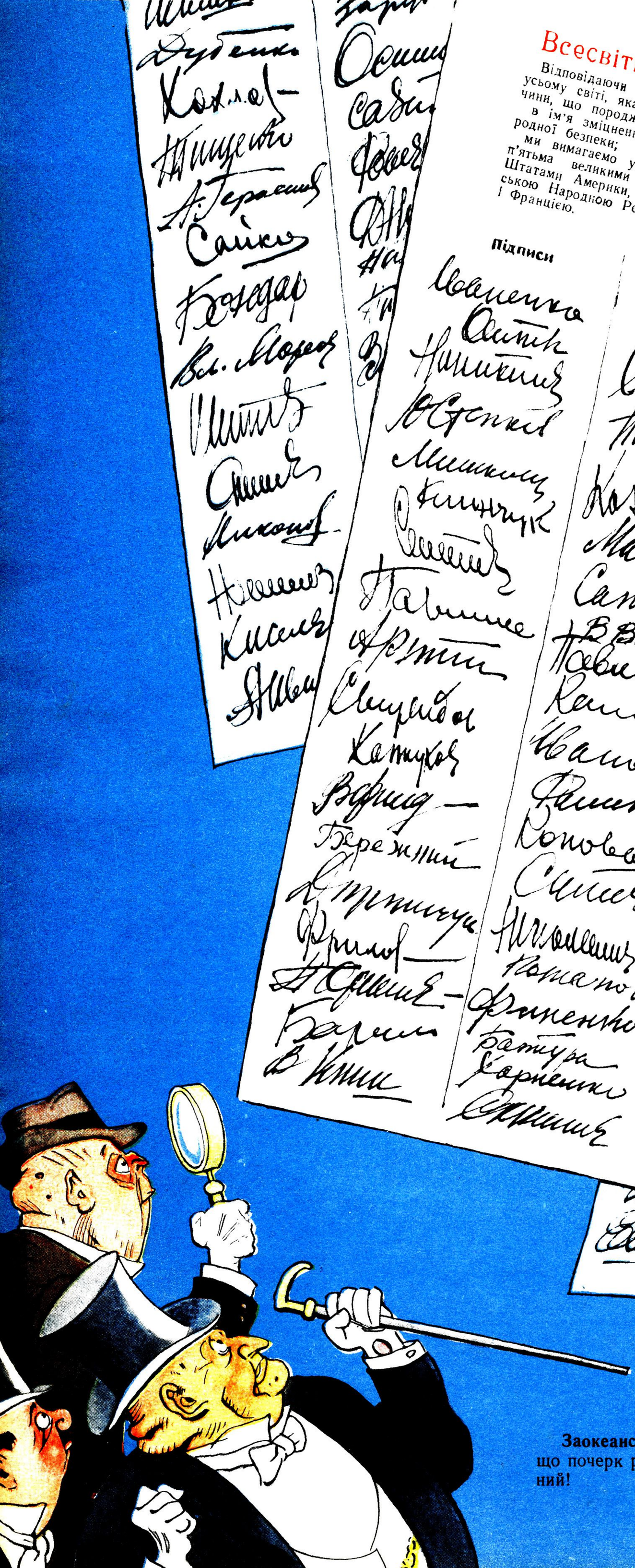

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Заокеанський графолог. — Найстрашніше, панове, те, що почерк різний, а характер в усіх однаковий — миролюбний!